

Posudek oponenta bakalářské práce

Květoslav Back

ČESKOSLOVENSKÁ PRVNÍ POZEMKOVÁ REFORMA

NA LICHTENŠTEJNSKÝCH STATCÍCH

Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta

2011

Bakalářská práce Květoslava Backa se zabývá zajímavou (a v současnosti také velmi aktuální) otázkou pozemkové reformy v Československu, ale (v širším měřítku) také postavením šlechty jako společenské skupiny po rozpadu Rakousko-Uherska. Autor se přitom soustředil na rod Lichtenštejnů, jejichž právní postavení suverénních vladařů bylo jednou z příčin zpochybnění pozemkové reformy ze strany tohoto rodu a počátkem dlouhotrvajících (a dodnes v podstatě nevyřešených) problémů mezi Československem a Lichtenštejnskem.

Práce je rozdělena do sedmi kapitol (plus úvod a závěr). První (*Lichtenštejnové na území našeho státu – vývoj lichtenštejnských držav*), druhá (*Právní dokumenty rodu Lichtenštejnů*) a třetí (*Majetek Lichtenštejnů v období před 1. světovou válkou*) kapitola tvoří v podstatě úvod do problematiky a přehledně shrnují vývoj postavení a držav Lichtenštejnů v českých zemích.

Samotné jádro práce představuje čtvrtá až sedmá kapitola (podle číslování v obsahu 4. – 8.), ve kterých se K. Back zabývá dopadem vyhlášení nezávislosti Československa na právní postavení rodiny, rozebírá jednání o diplomatickém uznání Lichtenštejnského knížectví pražskou vládou a následně se podrobně věnuje průběhu pozemkové reformy na majetcích tohoto rodu. Autor přitom v práci využívá nepublikovaných archivních materiálů z Archivu Ministerstva zahraničních věcí.

Velmi přínosná je zejména kapitola Otázka uznání Lichtenštejnského knížectví, ve kterých autor využívá získaných archivních materiálů, ale také dvě kapitoly následující, kde K. Back přehledně nastiňuje průběh pozemkové reformy jako takové a její dopad na lichtenštejnské majetky.

Práce je precizní a svědčí o autorově zájmu o toto téma. Je třeba však upozornit na několik nedostatků:

1) autor se vůbec nezabývá otázkou exteritoriality lichtenštejnského knížete a některých členů tohoto domu, nedostatečně vysvětluje komplikované právní postavení panujících knížat v monarchii (např. hlava rodu byla dědičným členem panské sněmovny) a nezabývá se otázkou lichtenštejnské neutrality za první světové války. Právě tyto otázky jsou k pochopení celého problému velmi důležité.

2) Za velmi sporné považuji tvrzení (s. 28), že po zrušení fideikomisů na základě zákona č. 179/1924 Sb. zůstal statkům panujícího knížete zachován charakter korunního jmění. Šlo jen o stanovisko knížete, nikoli československého státu, který na tento výklad nikdy nepřistoupil.

3) Zcela nepochopitelné je řazení literatury a absence výčtu použitých archivních pramenů. Autor také až na výjimky nepracoval se zahraniční literaturou.

I přes výše uvedené připomínky se domnívám, že práce Květoslava Backa splňuje nároky kladené na práci bakalářskou a navrhuji ji hodnotit stupněm: velmi dobře.

doc. PhDr. Jan Županič, Ph.D.

Ústav světových dějin FFUK